

ansees for praktist ogjorligt ganske at opgive Livsstraffens Anvendelse, og navnlig har den Minoritet, som betvivler dens Nødværthighed fra et høiere ideelt Standpunkt, erkjendt at man, paa Grund af den Naahed, der endnu, trods den fremskredne Udvikling, siundom viser sig at være tilstede i Samfundet, vilde udsætte Menneskers Liv og Statens Sikkerhed for allfor stor Fare, hvis man reent vilde affaffe Livsstraffen. Paa den anden Side have alle Kommissionens Medlemmer ligeledes været enige om, at Livsstraffen kun tør ansees berettiget som et yderste Nødmiddel, og at dens Anvendelse derfor bør indskrænkes saavidt muligt, saavel som at man ikke tør gaae videre end til at berøve Forbryderen, der har gjort sig uværtdig til at leve i det borgerlige Samfund, Livet, saaat alle kvalificerede Livsstraffe — saavel de indvortes, ved Afslivelsesmaaden, som de udvortes, ved foregaaende eller efterfølgende Behandling, kvalificerede — for Fremtiden ganske bortfalde.

Idet man har anseet det hensigtsmæssigt i den første § i 2det Kapitel — § 9 — at nævne de Straffe, som skulle kunne idømmes efter Straffeloven, og hvilke efter det ovenfor Anførte vilde være: Livsstraf, Strafarbejde, Fængsel, Bøder og Fortabelse af Embede, Bestilling eller Valgret samt for Mandspersoner mellem 15 og 18 Aar Rottingsslag og for Børn Riis, — omtaler den følgende §, § 10, særligt Livsstraffen. Deels af Hensyn til den større Sikkerhed for en hurtig Død, deels for saavidt muligt at fjerne det Uhyggelige ved at et Menneske umiddelbart fører det dræbende Hug imod den dømte Forbryder, har Kommissionen troet at burde anbefale Brugen af Guillotinen — eller, som det formeentlig passende paa Dansk kunde kaldes, Faldbøzen — istedetfor Dren. Iøvrigt skal man med Hensyn til Paragraphens Indhold henholde sig til den tidligere Kommissionens Bemærkninger om, at uagtet den fra Livet Dømte ikke i noget Tilfælde specielt bør fradømmes Eren ligesaa lidt som „uærlig“ Begravelse forbindes med Livsstraffen, synes det dog absolut passende, at den Henrettedes Lig begraves i Stilhed, uden Høitidelighed eller Optog, i Regelen ved offentlig Foranstaltning, uden at der dog derfor bestemt af-

stjæres Familien Afgang til efter Omstændighederne at faae Liget udleveret til Begravelse ved egen Foranstaltning men i al Stilhed; at de nærmere Regler om Fremgangsmaaden ved Begravelsen, at den kan stee paa Kirkegaarden og med Forbudsfastelse, rettest udelades af Straffeloven for ikke paa nogen Maade at røre ved Noget, der kunde synes at høre ind under det kirkelige Omraade, og at det, indtil videre i Overensstemmelse med de nu gjældende Regler, maa overlades vedkommende Autoritet at træffe de nærmere Bestemmelser, udenfor hvad der indholdes i Paragraphen, i Henseende til Eksekutionen, Tiden naar og Stedet hvor Livsstraffen skal fuldbyrdes, hvortil den skal være tilstede ved Henrettelsen, saa og om den Dømtes Beredelse til Døden. Man har fremdeles været enig med den foregaaende Kommission i, at det rettest hører ind under Forgivningen, om Criminalprocessen at give Bestemmelser om, at Livsstraf ikke maa anvendes paa frugtfulde Fruentimmer, at Livsstraffe ikke maae ekserceres forinden Kongen har afgjort, om Benaadning skal finde Sted, og om hvorledes der skal forholde, naar en Dømsdelt efter Dømmens Afgjælfte bliver affindig og saaledes ikke fortiden bør henrettes, — et Spørgsmaal, der formeentlig vil være at henlægge under Dømmestolenes Afgjælfte.

I Udkastets §§ 11—16 omhandles Straf- arbejdsstraffen. Man har i Overensstemmelse med Lov 29de Decbr. 1850 meent at burde indskrænke Strafarbejde til de 2 Slags, Tugthuus- og Forbedringshuusarbejde. For saavidt i den tidligere Kommissionens foreløbige Udkast tillige omtales Arbejder i Tvangsarbejdsanstalter, har man meent, at dette Arbejde mindre egner sig til at anvendes som Straf for egentlige criminelle Forbrydelser, og, idet samme ikke findes blandt de for de enkelte Forbrydelser i Straffelovudkastet bestemte Straffe, har man derfor heller ikke nævnt det her blandt Arbejdsstraffene; det maa iøvrigt erindres, at ogsaa den tidligere Kommission nærmest havde tænkt sig det ommeldte Tvangsarbejde som en passende Straf for Betleri og Løsgjængereri samt lignende Forseelser, der imidlertid som Politiforseelser ikke omfattes af den nærværende Straffelovudkast. Saavel Tugt-